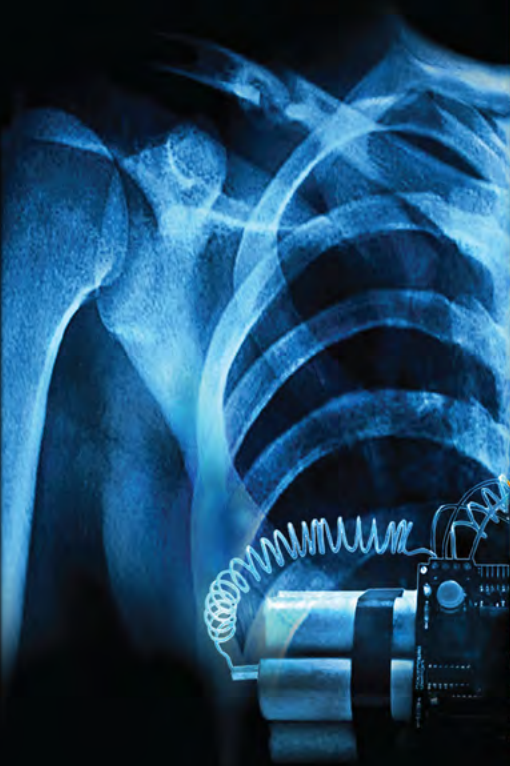

ПОЧТИ МЪРТЪВ

Асаф
Гаврон

*Криминале,
което се чете на един дъх!
В. „Таймс“*

enthusiast

Assaf Gavron

Almost Dead

Copyright © 2006 by Assaf Gavron

English translation © 2010 by Assaf Gavron and James Lever

Асаф Гаврон

ПОЧТИ МЪРТЪВ

© Катя Перчинкова, преводач, 2014

© Тони Ганчев, художник, 2014

© Enthusiast – запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-084-3

Асаф Гаврон

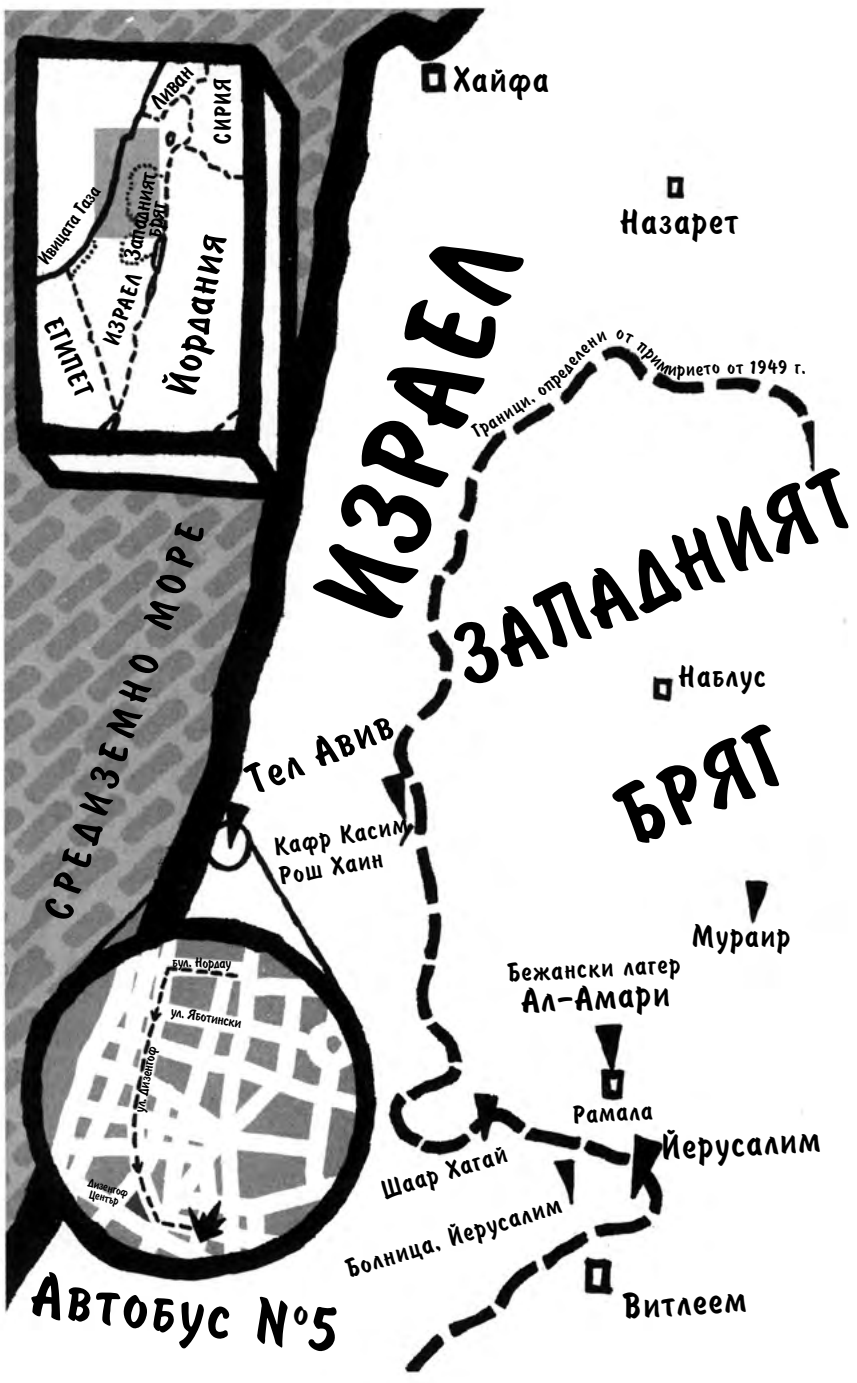
ПОЧТИ МЪРТЪВ

Превела от английски
Катя Перчинкова

enthusiast
София 2014 г.

*Изгубените територии могат да бъдат върнати,
но изгубеното време – никога.*

Франклин Делано Рузвелт

□ Хайфа

□ Назарет

ИЗРАЕЛ

ЗАПАДНИЯТ БРЯТ

Граници, определени от Парижкия мирен споразумение от 1949 г.

СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

□ Наблус

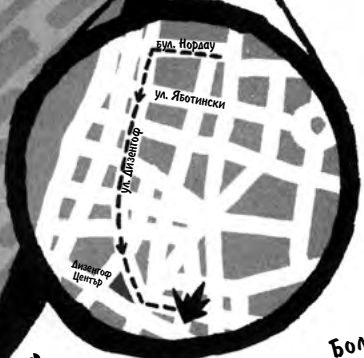
Тел Авив

БРЯТ

Кафр Касим
Рош Хаин

Мураир

Бежански лагер
Ал-Амари

□ Рамала

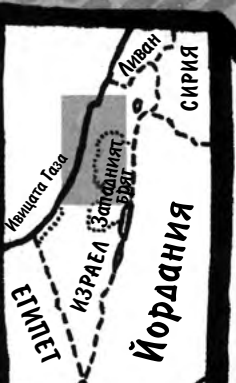
Йерусалим

Шаар Хагай

Болница. Йерусалим

□ Витлеем

АВТОБУС №5

КАЧИХ СЕ НА „МАЛКАТА ПЕТИЦА“ както всяка сутрин на път за работа. „Малката петица“ наричах маршрутката, която пътуваше по линията на автобус № 5. Маршрутката всъщност представляваше кръстоска между автобус и такси. Получаваш най-доброто и от двете – познатия маршрут и евтиния автобусен билет, но и бързото придвижване с такси, както и възможността да се качиш и слезеш където поискаш.

И тъй като непрекъснато избухваха бомби, хващах „малките петици“ само на отиване и връщане от работа. Дори на спирката, преди маршрутката да спреше истински автобус № 5, не се качвах. Автобусът беше лесна мишена за терористите – особено „петицата“, която почти винаги бе пълна и вече бе взривявана. Едва ли имаше някакво значение, но Дучи ме накара да се закълна, че няма да се качвам на автобуса. Никога нямаше да взривят „малката петица“. На първо място могат да убият само десет души, единайсет, ако броим и шофьора. И второ, микробусът има само една врата в предната част и шофьорът вижда добре кой се качва.

През онзи ден се качих от обичайното си място. Беше около девет часа сутринта. В прозрачното небе висеше бледото зимно слънце, а булевардът бе обсипан с мокри листа.

Днес шофьор бе Циона. Тя беше единствената жена сред шофьорите на „малките петици“, но не цепеше басма

на никого. Все крещеше по радиостанцията на диспечера, оплакваше се, че някой я задминал и я засякъл, или се чудеше на глас как, по дяволите, „Големия“ успял да я изпревари толкова. На жаргона, който използваша шофьорите на „малките петици“, „Големия“ беше автобусът. Диспечерът винаги ѝ отвърщаше да млъква и да спре да окупира честотата на радиостанцията. Защо не се успокояла малко? Защо не престанела да досажда на хората, включително и на пътниците?

А Циона си дръпваше от цигарата, която държеше през прозореца, и промърморваше, докато издишаше дима: „Ох, майната ти, шибан малоумнико!“

Почти бяхме стигнали до ул. „Дизенгоф“, когато една възраствана жена се обърна към мен.

– *Онзи човек не ви ли се струва подозрителен?* – попита тихо тя и посочи с очи мурга в предната част.

Ние седяхме най-отзад. Мъжът носеше сива вълнена шапка и държеше опакован в калъф костюм.

– Не преувеличавайте – отвърнах аз. – Не ми изглежда подозрителен.

Но не откъснах поглед от мъжа. Замислих се, че напоследък на мода са коланите с експлозиви – хитът този месец. Когато се завържат около тялото, трудно се забелязваха. А беше възможно да носи колан с експлозиви и в калъфа с костюма.

– Не се тревожете – казах на старичката. – Няма страшно.

Тя ме изгледа раздразнено и се обърна към друг мъж, който седеше с нас отзад. Прошепна му нещо на ухо, той погледна към заподозрения и миг по-късно махна с ръка и поклати глава. Сега вече бях сигурен. Просто параноя. Защо всички в тази държава са такива параноици? Защо мургави мъже с костюми в ръка не можеха вече да пътуват спокойно в автобусите?

Старата жена се провикна към Циона.

– *Може ли да спрете на следващия ъгъл?*

Циона погледна в огледалото с големите си очи.

– Разбира се, скъпа.

Циона беше любезна жена. Имаше къса коса и широки рамене. Естествено, сега е мъртва.

– *На мен ли говориш, Йоси?* – избъбри тя на радиостанцията. – *Хей, кой се обажда? До теб да има шофьор на име Морис? Морис, шофьорът на номер седемдесет?*

Йоси не отговори. Друг шофьор се провикна:

– *Ей, какво става тук? Да не сме в гробището? Днес нямам пътници. Минаха десет минути и още никой не се е качил.*

Някой друг казваше:

– *Поне можеш да видиш пъповете на някои от мацките...*

А Йоси ги прекъсна:

– *Ще престанете ли? Циона, пак дърдорили, а след теб се разбъбрят всички.*

Циона изруга тихичко. По радиото звучаха новини. Говореха за избухнала бомба в Уади Ара. Пътниците слушаха смълчани. После по радиото пуснаха песен.

Старата жена слезе на ул. „Яботински“. Явно не се бе доверила на преценката ни. Докато слизаше, тя изгледа мургавия мъж. Той също я погледна. В онзи миг не ми и мина през ум, че този поглед може да означава нещо. Дори у мен да се бе прокраднало подозрение, че тя може и да е права, че и аз трябва да сляза, просто ей така за всеки случай, го игнорирах веднага. Нямах време за предпазни мерки. Че кой имаше?

– *Всички са напрегнати, нали?* – каза другият мъж, към когото старицата се бе обърнала. Той имаше къса козя брадичка и носеше големи авиаторски очила с огледални

стъкла. Косата му бе с цвета на мед, зализана назад с обилно количество гел, а на тила ставаше по-тъмна и завита в къдрици. Приятна усмивка. Гиора. Сега знам, Гиора Гуета от Йерусалим. Сега знам много неща.

– Параноя... – отвърнах аз. – Хората напълно са се побъркали.

– *Не ти изглежда опасен, нали?*

Отново погледнах към мургавия мъж. Не бях сигурен. Че кой можеше да е сигурен?

– Не, не ми се струва опасен – отвърнах.

Двамата се обърнахме и погледнахме всеки през своя прозорец. Беше зима, но слънцето грееше. Наблюдавах как покрай нас профучава оброченият с дървета каньон на ул. „Дизенгоф“, редиците магазини на известни модни дизайнери, афиш за филма „Галасъми ООД“, камион, превозващ млечни продукти. В маршрутката се качи някакъв строителен работник и се разкрещя на Циона.

– *Защо предишните два микробуса не спряха да се кача?* – Строителният работник имаше две дъщери. Прочетох това по-късно в *Ynet*.

– Не се сърди, миличък – отвърна Циона. – Сигурно са били пълни.

– *О, я стига, времето ми е ценно.*

– Времето на всички е ценно, скъпи.

Едно от нещата, които харесвам в „малките петици“, е бързото им придвижване. Наясно съм с тези неща, нали и аз работя в бизнеса с време. Например плащането на билета и връщането на рестото става в движение, а не като в автобуса, където първо всички трябва да си платят, преди да потегли от спирката. Подаваш парите на човека пред себе си, той на свой ред ги подава напред и така от пътник на пътник стигат до шофьора, а рестото се връща от ръка на ръка в дланта ти. Парите циркулират ефективно

от непознат до непознат, все едно са кръвта на микробуса. Или начинът, по който шофьорите си развалят пари взаимно: уговарят се по радиостанцията и когато се разминават, спират за няколко секунди и след миг-два – готово! Или шофьорските им умения – моделът, по който импровизират, изпреварват колите и автобусите от другата им страна, крадат ценни секунди по светофарите, избягват задръстванията, като кривват по малките улички: действат решително. Удоволствие е човек да ги наблюдава.

Някой ме докосна по рамото. Обърнах се стреснато, но видях, че е просто мъжът с огледалните очила и електронен бележник в ръка. Помислих си: „Какво се фукаш? И аз имам електронен бележник.“ Всъщност това не беше съвсем вярно. Моят електронен бележник се повреди преди няколко месеца.

– *Виж* – рече той, – *ако ми се случи нещо, искам да кажеш на приятелката ми в Йерусалим, тя се казва Шули, искам да ѝ кажеш...* Мъжът се замисли, но изглежда, не успяваше да намери подходящите думи. Изкикотих се. Как така „ако му се случи нещо“? И той ли паранояся? За старицата беше разбираемо, нея сигурно я гонеше параноя още от Холокоста. Но той?

– Ако нещо се случи – отвърнах, – едва ли именно аз ще оцелея, за да предавам послания. Не се тревожи, нищо няма да се случи.

– *Знам, че нищо няма да се случи, но ако все пак стане нещо... Ако искаш, и аз мога да предам съобщение на някого, ако... нали се сецаш.*

– Не – отвърнах по инерция. После си помислих, че може би наистина трябва да изпратя съобщение на някого. Може би трябва да си напиша завещанието. Никога не се знае. Реших, че ако ще оставям нещо на някого, то ще е на Дучи. Въпреки всичко.

Асаф Гаврон
ПОЧТИ МЪРТЪВ

Превод от английски *Катя Перчинкова*

Редактор *Румен Пайташев*

Художник *Тони Ганчев*

Коректор *Людмила Стефанова*

Предпечат *Анна Георгиева*

Израелска. Първо издание

Формат 16/60x90. Печатни коли 22,5

ISBN 978-619-164-084-3

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Бонин“ ЕООД

ПОЧТИ МЪРТЪВ

Асаф
Гаврон

Провокативна, изпълнена с хумор и ирония динамична трагикомедия повдига неудобни въпроси за повсеместната лудост, която цари днес в Близкия изток.

„Гаврон е един от най-оригиналните и въздействащи израелски автори. Изчистеният му и искрен стил излиза извън границите на клишетата и без заобикалки представя хаотичната и противоречива същност на израелската идентичност.“

Етгар Керет

Животът на трийсет и три годишния бизнесмен от Тел Авив Ейтан „Крок“ Енох се преобръща нагоре с краката, когато той оцелява на косъм при бомбен атентат в маршрутката, с която пътува за работа. След като оцелява и при второ нападение, а после и при трето, той, макар и неохотно, се превръща в медийна звезда в родината си. Естествено, палестинските терористи, организирали атаките, не остават никак доволни. Този срамен символ на провала им – този Крок Атаката – трябва да бъде елиминиран.

Междувременно Фахми Сабих лежи в кома и води спорове със съвестта си. Младият палестински атентатор-самоубиец е научил всичко за бомбите, мишените и отмъщението от брат си. Защо тогава Енох оцелява? С развитието на историята на Фахми става ясно, че съдбата е решила пътищата им да се пресекат отново – тъй като предстои още един бомбен атентат – и тогава късметът на единия ще се промени драстично. Но кой от двамата е прав и изобщо прав ли е някой?

www.enthusiast.bg

9 786191 640843

Цена 15.00 лв.